

PREMI VIOLETA - Categoria C

Pseudònim: Guilla d'or

Autora: Carla Lisboa Dos Santos

Més enllà de les muralles

Midgard s'havia convertit en un poble reduït. La Guerra d'Asgard contra Triku va ocasionar incomptables destruccions, una d'elles; la muralla, que seguia en reconstrucció. La por tornava a regnar sobre Midgard, les malalties es transmetien d'habitant en habitant, sense control ni remei. Per desgràcia, la profecia d'aquell bruixot romania des del regnat dels nostres avantpassats.

- Han trobat un altre cadàver entre l'entrada del bosc de la selva negra i la muralla, una noia d'uns vint-i-cinc anys aproximadament. Té pinta d'haver sigut atacat per un Wolvgan, les marques són profundes -explica el missatger al meu pare.
- Haig de continuar ocultant la meva dona i a la Minerva en el castell, no puc permetre que els passi res. Se'm complica massa la feina com a rei, és molt difícil fer-me càrrec d'elles mentre també tinc un regne del qual cuidar-me. Si mínimament es poguessin cuidar soles... a vegades penso que hagués sigut millor tenir fills. No et sembla que no és del tot correcte que la successió al tron sigui una dona? -respon el rei.

Després d'escoltar la resposta del meu pare, la ira em va guanyar. Se suposa que havia d'estar a la meva habitació o en el saló amb la meva mare, cosint, llegint... sé que pel fet de ser l'hereva al tron ja tenia certs privilegis, així doncs és egoista dir-ho; però sento que mereixo més i no puc pel fet de ser dona, tot sent princesa. No puc ni imaginar-me com se senten les plebees.

Més tard, després de sopar, me'n vaig anar a la meva habitació. En Tomàs va tocar la porta. Quan vaig aixecar la mirada cap al seu rostre, daurat, bronzejat i consumit a causa dels anys al sol, no se'm va ocórrer pensar en com havia aconseguit entrar ni en les conseqüències.

- Què hi fas aquí? -vaig xiuxiuejar.
- Ens han convocat, hi ha un intrús -va dir, i el meu cor es va aturar de sobte.

Sense perdre ni un segon, vam sortir de la meva habitació i del castell per la masmorra. Ens movem per la vila com ànimes en pena, desconeixent el recorregut i el destí.

- Passem la muralla? -em va proposar en Tomàs.
- Com? La muralla?
- Sí, els soldats no fan més que estar al bar mentre fan torns per vigilar la muralla, les morts de gent innocent augmenten sense parar, algú ha de frenar-ho.
- Tens raó. Però necessito una coartada pels meus pares, què els dic?
- Res. Demà a l'alba ens escapem, d'acord? Tingues-ho tot preparat -vaig assentir, mentre em dirigia novament cap al castell.

El sol comença a treure el cap darrere de les muntanyes, haurem de posar-nos en marxa de seguida. Em trobo a la meva habitació, esperant algun senyal que m'indiqui que en Tomàs està esperant-me a la sortida secreta. L'avís no va tardar a arribar, així doncs era hora d'agafar la meva vetusta bicicleta del temps de la Maria castanya i endinsar-nos a l'aventura.

- Tomàs, has pensat com passarem la muralla sense que ens vegin? És impossible.
- Tranquil·la, princesa, després de tant temps servint al poble em conec tots els túnels.

Després d'aconseguir passar la muralla ens trobarem a l'entrada del Bosc de les Ànimes. Qui havia entrat allà, no n'havia sortit.

El bosc era conegut per ser el lloc on les ànimes en pena de les víctimes de la guerra i les epidèmies trobaven el seu etern repòs. Mentre ens endinsem en la foscor del bosc, sentim els xiulets del vent i els gemecs dels esperits que encara rondaven per aquelles terres. A mesura que les hores passaven la llum del sol desapareixia i donava lloc a la lluna i la foscor de la nit. De sobte, un crit agut trencà el silenci de la nit. Ens vam aturar en sec, teníem els cors accelerats. En Tomàs va assenyalar cap a una direcció, indicant que havíem d'anar cap allà. Amb pas cautelós, vam arribar a una petita clariana on vam trobar una escena horripilant.

Davant nostre, una criatura grotesca s'estava alimentant del cos d'un jove. Els ulls de la criatura brillaven amb una llum maligna mentre ens mirava fixament. Sabíem que era un Wolvgan, una de les criatures més temudes del bosc.

- Princesa, sento haver-te portat cap a la nostra mort, pensava que podria salvar-te -es lamentava en Tomàs-. L'única forma de guanyar aquesta bèstia és amb la daga sagrada d'ossos de Wolvgan, el qual és impossible.

Era la meva oportunitat. Ara podia demostrar que una dona pot vèncer la bèstia.

- Minerva, no! -crijà en Tomàs al veure'm saltar cap al Wolvgan.

Per a la seva sorpresa, vaig treure'm la daga de sota la capa que portava. Directe al cor. Acabava de ser el primer ésser a matar una criatura d'aquestes. I mira que soc dona... Exhausts i ferits, ens vam asseure a terra, contemplant el que havia passat. Sabem que aquell Wolvgan no era l'única amenaça al bosc, i que la lluita per salvar Midgard de la por i la desolació encara continuava. Però en aquell moment, sabem que havíem fet una diferència, sabem que amb la meva daga ens podíem enfrontar al que fos.

- Princesa Minerva, extingir els Wolvgans seria molt cruel, però potser és la solució.
- No. El meu pare va portar Midgard a una guerra que encara ens condiciona i mai ho ha resolt, però em sembla que jo tinc el remei. Tothom ha tingut en compte la profecia del bruixot, però ningú s'ha dignat a tenir en compte la profecia de la bruixa Aura.
- Com? Bruixa Aura?
- La seva profecia diu que la clau per a la pau i la prosperitat de Midgard resideix en el cor d'una dona valenta i determinada. Una dona que no té por de desafiar les normes i les expectatives, i que està disposada a lluitar per allò en què creu.
- Una dona com tu, Minerva -va afegir en Tomàs.

Amb la daga de Wolvgan a la mà i la determinació als meus ulls, vaig prometre que faria tot el que estigués al meu abast per posar fi a la guerra i portar la pau a Midgard. Així, amb la daga de Wolvgan com a nostra guia i la profecia de la bruixa Aura com a nostra inspiració, ens vam enfrontar al futur amb esperança i determinació.

Només havia passat poc més d'un dia, però les autoritats estan movent cel i terra en la meva recerca. En tornar a Midgard, vam ser rebuts amb sorpresa i admiració per part dels habitants. Després de tot, érem els primers en molts anys en aconseguir sobreviure al bosc de les ànimes i tornar amb vida. La gent ens mirava amb respecte i esperança als ulls, esperant que portéssim una solució als seus problemes.

Em vaig dirigir a la plaça per fer el següent comunicat davant de tota la població:

- Jo, Minerva, la princesa hereva, amb l'ajuda d'en Tomàs i la bruixa Aura aconseguiré que Midgard torni a brillar.

Un dia després, ens posem en marxa a la recerca de l'Aura. Després de més enfrontaments amb Wolvgans, hem aconseguit trobar-la a les profunditats del bosc. La bruixa Aura ens va rebre amb benevolència i ens explicà com havíem de procedir per posar fi a la guerra i portar la pau a Midgard. Ens va revelar el secret dels tres elements sagrats que havíem de trobar i unir per desfer la maledicció: la llàgrima d'un Wolvgan, la daga sagrada i l'aigua de la Font Picant. Després d'una xerrada amb aquella persona tan sàvia i culta vam reprendre el nostre camí.

- Minerva, no t'ho he preguntat, però com vas obtenir la daga? Saben que la tens?
- Me la va donar la meva àvia; la bruixa Aura. Va ser desterrada per bruixeria i per la seva profecia. Ningú va saber res més ni saben on es troba, ni que és ella qui ens portarà a la nostra salvació. Em farà mal desfer-me d'ella, però és un sacrifici necessari.

Després de la meva resposta en Tomàs no es va atrevir a dir res més durant el camí. La daga ja la tenim, la llàgrima l'aconseguiem fàcilment i l'aigua també. És més, serà un plaer anar a la Font Picant. Sempre sentia la mare i l'àvia parlar-ne, ho descrivien com un lloc tan màgic i bonic...

Amb els tres elements sagrats a punt, vam fer el ritual per desfer la maledicció que ens assotava. La maledicció es va dissoldre davant dels nostres ulls, i un sentiment de pau i esperança va inundar les nostres ànimes. Finalment, Midgard va trobar la pau i la prosperitat que tant havíem desitjat. Les muralles es van reconstruir, les malalties es van curar i la por va ser reemplaçada per l'amor. I jo, Minerva, vaig ser recordada com una heroïna que va liderar Midgard cap a un futur millor, demostrant que cap desafiament és massa gran per a una dona valenta i decidida.